

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 205/05-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 20. októbra 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Alexandra Bröstla a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti S. B. - M., N., zastúpeného advokátom JUDr. M. C., N., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cbi 24/2003, za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo S. B. - M. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cbi 24/2003 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cbi 24/2003 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. S. B. - M. **n e p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť S. B. - M. trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 5 302 Sk (päťtisícristodva slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. M. C., N., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 205/05 z 25. augusta 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť S. B. - M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cbi 24/2003.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal na krajskom súde 20. februára 2003 „... žalobu o neúčinnosť právneho úkonu – kúpnej zmluvy v konkurznom konaní sp. zn. 6 K 105/01“ proti viacerým žalovaným.

Krajský súd podaním sp. zn. Spr. 3654/2005 doručeným ústavnému súdu 30. septembra 2005 predložil k sťažnosti vyjadrenie, v ktorom chronologicky opísal priebeh konania v predmetnej veci a zároveň uviedol dôvody oneskoreného nariadenia prvého pojednávania na 3. október 2005 „... najmä s prihliadnutím na vysoký nápad v obchodno-právnych veciach za predchádzajúce roky (2002, 2003, 2004), ako aj s ohľadom na počet nevybavených vecí a nový nápad vecí v oddelení 17 Cbi“. V závere vyjadrenia krajský súd uviedol, že sťažnosť sťažovateľa „... nie je opodstatnená“.

Právny zástupca sťažovateľa k vyjadreniu krajského súdu v podaní zo 6. októbra 2005 doručenom ústavnému súdu 12. októbra 2005 uviedol:

«S vyjadrením predsedníčky Krajského súdu v Bratislave, ktorým považuje podanie sťažnosti za neopodstatnené, v celom rozsahu nesúhlasím.

V predmetnej sťažnosti, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky prijal na ďalšie konanie (č. k. IV. ÚS 205/05-9), je uvedených dostatok relevantných dôvodov, z ktorých vyplýva opodstatnenosť sťažnosti.

Predsedníčka krajského súdu považuje sťažnosť za neopodstatnenú napriek tomu, že jej predchodca JUDr. T. K. písomne potvrdil dôvodnosť tejto sťažnosti (Spr. 2235/2004; uvedený dokument bol predložený spolu so sťažnosťou). Obidvaja pritom vychádzali z rovnakého skutkového stavu. Pri tak závažnom probléme, ako je porušovanie základných práv a slobôd zaručených Ústavou Slovenskej republiky, pôsobí takáto zmena stanoviska zmätočne a nedôveryhodne.

Krajský súd pritom začal vo veci konať až po podaní sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky, čím nepriamo potvrdil svoje obavy z oprávnenosti tejto sťažnosti.

Je na mieste pripomenúť, že v sťažnosti sme neuvádzali, že krajský súd nekonal vôbec, ako uvádza v závere svojho vyjadrenia predsedníčka krajského súdu, ale že súd vo veci dva roky nevykonal žiaden úkon. Tento fakt potvrdila aj sama predsedníčka krajského súdu, keď uviedla, že posledný úkon súdu pred súčasným vytýčením pojednávania bol vykonaný dňa 1. 10. 2003. Zmätočnosť vyjadrení predstaviteľov Krajského súdu v Bratislave iba potvrdzuje fakt, že v práci súdu sú nedostatky spôsobujúce prieťahy v konaní.

Pojednávanie zo dňa 3. 10. 2005 bolo odročené z dôvodu ospravedlnenia odporcu v 2. rade, čím sa potvrdzujú obavy z neúmerneho predlžovania sporu vznikajúce z neschopnosti krajského súdu zabezpečiť za pomoci procesných nástrojov riadny priebeh pojednávania a celého sporu.

Skutočnosť, že vo veci sa začalo konať až po dvoch rokoch nečinnosti, nijako nespochybňuje fakt, že došlo a dochádza k prieťahom v konaní. Toto opäť vo svojom vyjadrení potvrdila predsedníčka krajského súdu, keď uvádza, že „na vysoký počet nevybavených vecí a nový nápad vecí v oddelení 17 Cbi“ treba prihliadnuť, čo považujeme

za neopodstatnené, keďže nie chybou sťažovateľa, ale výlučne postupom súdu vznikol uvedený stav.

Komplikovaný skutkový stav v incidenčnej žalobe vedenej na Krajskom súde v Bratislave (sp. zn. 17 Cbi 24/03), ktorá je dôvodom podania tejto sťažnosti, by nemusel nastať, keby súd konal bez zbytočných prietáhov. So súdnej praxe je evidentné, že vymožitelnosť práva pri rozhodovaní o neplatnosti právneho úkonu s časom neúmerne klesá, preto je namieste požadovať finančné zadostučinenie, ktoré by aspoň čiastočne vykompenzovalo náklady spojené s dlhotrvajúcim sporom.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 17 Cbi 24/2003 ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 20. februára 2003 sťažovateľ podal na krajskom súde „žalobu o neúčinnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy v konkurznom konaní sp. zn. 6 K 105/01“ spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia a zaplatil súdny poplatok v sume 3 500 Sk,

- 26. februára 2003 krajský súd vyzval sťažovateľa na doplnenie listinných dôkazov a ozrejmenie dôvodnosti na dočasnú úpravu pomerov medzi účastníkmi konania a dôvodnosti ohrozenia prípadného výkonu rozhodnutia (sťažovateľ tak urobil podaním doručeným krajskému súde 21. marca 2003) a zaslal kópiu žaloby všetkým žalovaným na vyjadrenie v 15-dňovej lehote (žalovaní tak urobili spoločným podaním doručeným krajskému súde 31. marca 2003),

- 24. marca 2003 krajský súd návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia uznesením sp. zn. 17 Cbi 24/2003 (ďalej len „uznesenie o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia“) zamietol,

- 14. apríla 2003 bolo krajskému súdu doručené odvolanie sťažovateľa z 8. apríla 2003 proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia,
- 22. apríla 2003 krajský súd zaslal odvolanie sťažovateľa všetkým žalovaným na vyjadrenie v 15-dňovej lehote (žalovaní tak urobili podaním doručeným 2. mája 2003),
- 5. mája 2003 krajský súd uložil sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok v sume 500 Sk za podané odvolanie, požiadal Register obyvateľov Slovenskej republiky o oznámenie trvalého bydliska jedného zo žalovaných (odpoveď bola doručená 19. mája 2003) a vypracoval predkladáciu správu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“),
- 28. mája 2003 bolo krajskému súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „Späťvzatie odvolania“,
- 5. júna 2003 bol spis sp. zn. 17 Cbi 24/2003 predložený najvyššiemu súdu, ktorý 30. júna 2003 odvolacie konanie z dôvodu späťvzatia odvolania uznesením sp. zn. 6 Obo 138/03 (ďalej len „uznesenie o zastavení odvolacieho konania“) zastavil,
- 12. septembra 2003 bol spis spolu s uznesením o zastavení odvolacieho konania vrátený krajskému súdu,
- 16. septembra 2003 krajský súd realizoval doručenie uznesenia najvyššieho súdu o zastavení odvolacieho konania sťažovateľovi a všetkým žalovaným,
- 1. októbra 2004 krajský súd zapožičal súvisiaci konkurzný spis sp. zn. 6 K 105/01 a vyzval:
 - Správu Katastra N. na predloženie fotokópií historických, príp. ďalších listov vlastníctva súvisiacich s predmetom konania (odpoveď doručená krajskému súdu 21. októbra 2004),
 - súdnu exekútorku na predloženie fotokópií viacerých exekučných príkazov úpadcu (odpoveď doručená krajskému súdu 25. októbra 2004),
 - právneho zástupcu žalovaných na predloženie znaleckých posudkov na nehnuteľnosti súvisiace s predmetom konania (odpoveď doručená krajskému súdu 26. októbra 2004),
 - správkyňu konkurznej podstaty úpadcu na predloženie privatizačnej zmluvy a súvahy úpadcu (odpoveď doručená krajskému súdu 15. októbra 2004),
- 22. júna 2005 krajský súd nariadil termín pojednávania na 3. október 2005,

- 25. augusta 2005 bolo krajskému súdu doručené ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní jedného zo žalovaných,
- 3. októbra 2005 sa uskutočnilo na krajskom súde pojednávanie, ktoré bolo pre ospravedlnenú neprítomnosť jedného zo žalovaných odročené na 31. október 2005.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania

postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, II. ÚS 87/05) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu.

1. Z hľadiska prvého kritéria, či išlo o zložitú vec po právnej a skutkovej stránke, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy, na základe ktorej žalovaní nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam patriacim pôvodne úpadcovi. V čase podania tejto odporovacej žaloby bola právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov obsiahnutá v § 42a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a v § 15 a § 16 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom krajského súdu, že takéto konania „*patria medzi (...) právne najzložitejšie prípady*“. Takéto typy konania možno považovať skôr za skutkovo zložitú, kladúce predovšetkým značné nároky na dokazovanie vedúce k objektívnemu zisťovaniu skutkového stavu veci, na čo napokon poukazuje aj krajský súd vo svojom vyjadrení. Skutkovú zložitú veci nie je však v danom štádiu konania možné objektívne posúdiť, pretože krajský súd ešte nepristúpil k dokazovaniu a počas doterajšieho trvania konania sa venoval len príprave pojednávania.

Vychádzajúc z doterajšieho priebehu konania v predmetnej veci ústavný súd dospel k záveru, že skutková zložitú veci nemohla mať v posudzovanom prípade vplyv na vznik zbytočných priet'ahov v konaní.

2. Ďalším kritériom pri posudzovaní, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bolo správanie s'ťažovateľa ako účastníka súdneho konania. Ústavný súd nezistil v správaní s'ťažovateľa žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých mohlo dôjsť k závažnejšiemu spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní.

3. Pokiaľ ide o postup krajského súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, a taktiež na ustanovenie § 6 OSP, podľa ktorého v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd vykonal prvý úkon v merite veci už 6 dní po doručení žaloby s'ťažovateľa, keď 26. februára 2003 vyzval všetkých žalovaných na vyjadrenie k žalobnému návrhu. Avšak až do 1. októbra 2004, keď vyzval viaceré subjekty (správcu konkurznej podstaty, súdnu exekútorku, Správu katastra N,...) na predloženie listinných dôkazov (ktoré boli doručené v priebehu mesiaca október 2004), sa krajský súd nezaoberal vecou samou napriek tomu, že jeho postupu nebránila zákonná prekážka, t. j. jeho postup nesmeroval k odstráneniu právnej neistoty s'ťažovateľa. Počas celej tejto doby krajský súd vykonával iba úkony súvisiace s rozhodovaním o nariadení predbežného opatrenia, resp. s predložením odvolania s'ťažovateľa najvyššiemu súdu.

Je nesporné, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je integrálnou súčasťou rozhodovania vo veci samej, avšak ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre už konštatoval (napr. IV. ÚS 205/04, IV. ÚS 315/04), že „rozhodnutie o predbežnom opatrení neodstraňuje stav právnej neistoty, ktorého odstránenie je účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“, lebo tu „ide o ochranu predbežnú a dočasnú a samotné uznesenie je rozhodnutím nemeritórnym“. A preto obdobie, v ktorom súd konal len o predbežnom opatrení, je dobou zbytočných priet'ahov v konaní vo veci samej (m. m. III. ÚS 42/02). Úkony krajského súdu v rámci konania o predbežnom opatrení nie sú úkonmi urobenými vo veci samej, a teda ústavný súd ich spravidla neberie

do úvahy pri riešení otázky, či v konaní vo veci samej došlo k zbytočným priet'ahom (m. m. III. ÚS 20/02).

Ostatným úkonom krajského súdu vykonaným po takmer trištvrti roku od doručenia požadovaných listín v októbri 2004 a po viac ako 2 rokoch od podania žaloby bolo nariadenie prvého termínu pojednávania 22. júna 2005 na 3. október 2005. Toto pojednávanie bolo z dôvodu ospravedlnenej neúčasti jedného zo žalovaných odročené na 31. október 2005.

Uvedenú nečinnosť krajského súdu a jeho vyššie opísaný postup v konaní, ktoré nevykazovalo znaky plynulého a efektívneho priebehu a nevedlo k odstráneniu právnej neistoty s'ťažovateľa, ústavný súd kvalifikoval ako konanie, ktorým došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to aj s prihliadnutím na odpoveď krajského súdu zo 7. septembra 2004, v ktorej výslovne uznal s'ťažnosť s'ťažovateľa na zbytočné priet'ahy za dôvodnú. Toto porušenie nebolo spôsobené zložitost'ou veci a ani výlučným správaním účastníka konania, ale bolo najmä dôsledkom postupu krajského súdu.

Krajský súd vo vyjadrení z 23. septembra 2005 ospravedlnil nariadenie prvého pojednávania až na 3. október 2005 „vysokým nápadom“ v obchodno-právnych veciach za predchádzajúce kalendárne roky a veľkým počtom nevybavených vecí v senáte 17 Cbi. Ústavný súd tieto argumenty nemohol vziať do úvahy. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 52/99, IV. ÚS 178/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konania, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších zamestnancov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na porušovanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní.

Vzhľadom na to ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom krajského súdu v konaní, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 17 Cbi 24/2003, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy krajským súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

S'ťažovateľ v s'ťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia v sume 200 000 Sk z dôvodov, že „... *nevydaním právoplatného rozhodnutia*“ došlo k jeho ukráteniu ako veriteľa v konkurznom konaní, a ďalej poukázal na klesajúcu možnosť vymožitelnosti jeho práva v dôsledku vzniknutých zbytočných priet'ahov v konaní krajského súdu.

Podľa názoru ústavného súdu neprichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'účinenia.

Ústavný súd s prihliadnutím na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ale aj so zreteľom na doterajšiu dobu trvania konania dospel v okolnostiach tejto veci k záveru, že samotné deklarovanie porušenia označeného základného práva, uloženie povinnosti krajskému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov a priznanie úhrady trov právneho zastúpenia považuje v tomto štádiu napadnutého konania za dostatočnú ochranu sťažovateľa pred porušovaním jeho základného práva.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. C. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 279/2005 Z. z. (ďalej len „vyhláška“), t. j. za každý úkon po 2 501 Sk a 2 x 150 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 5 302 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2005